

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

† Γιαννάκη Ιωάννου

Χριστός Ανέστη αδελφοί μου!

*Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν
θανάτῳ θάνατον πατήσας
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν
χαρισάμενος.*

Η πιο λαμπρή, η πιο γιορτινή, η πιο ευφρόσυνη μέρα του χρόνου έχει ανατείλει. Η μέρα της χαράς, η μέρα της αγάπης, η μέρα της Ανάστασης. Σήμερα ανακαινίζεται ο κόσμος. Σήμερα εξαγιάζεται ο άνθρωπος. Σήμερα φωτίζεται η κτίση. *Ανέστη Χριστὸς καὶ πεπτώκασι δαίμονες. Ανέστη Χριστὸς καὶ ζῶῃ πολιτεύεται.* Ευχαριστούμε τον Ζωοδότη Κύριο μέσα από τα βάθη της ψυχής μας, που μας αξίωσε και φέτος να διέλθουμε τη Μεγάλη Εβδομάδα και να ευφραινόμαστε τώρα στη λαμπροφόρα ημέρα της Ανάστασής Του.

Η χθεσινή μέρα, το Μεγάλο Σάββατο, μας άφησε με ένα παράξενο αίσθημα χαροποιού πένθους. Ο Χριστός κατέβηκε στον Άδη, για να φωτίσει τα καταχθόνια, αλλά εξακολουθούσε να βρίσκεται άψυχος στο μνήμα που τον είχαμε ενταφιάσει. Μερικές μαθήτριές Του αποφάσισαν να αγοράσουν αρώματα και να αλείψουν το νεκρό, όπως πίστευαν, σώμα τη μέρα μετά το Σάββατο. Ίσως να προσδοκούσαν κάτι, που δεν τολμούσαν να διατυπώσουν, ίσως να μην ήθελαν να πιστέψουν ότι ο Κύριος και Δάσκαλός Τους ήταν νεκρός, ίσως, απλώς, να ήθελαν να Τον δουν ξανά.

Η αυγή της καινούργιας μέρας βρίσκει τη Μαρία τη Μαγδαληνή, τη Μαρία του Ιακώβου και τη Σαλώμη ανυποψίαστες για την ανεκκλήλητη χαρά, που τις περιμένει, να προχωρούν σκεπτικές. Έντονη απορία τις διακατέχει: «*Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;*» Ο αισθητός ήλιος γλυκοκοιτάζει χαρούμενος τις γυναίκες, που αμήχανες πορεύονται προς τον Τάφο του Χριστού. Θέλει να τους φωνάξει, να τους αναγγείλει πρώτος το πανευφρόσυνο μήνυμα, αλλά σιωπά. Σιωπά και δοξάζει τον Κύριο, σιωπά και ζεσταίνει τον κόσμο. Όταν οι γυναίκες φτάνουν στον χώρο του τάφου, το θέαμα που αντικρίζουν τις γεμίζει με άρρητο ενθουσιασμό. Ο λίθος, η βαριά πλάκα του τάφου, βρισκόταν στην άκρη, σύμβολο ενός κόσμου που είχε πια σβήσει. Ένας άγγελος με φωνή πανηγυρική αναγγέλλει σ' αυτές τη νίκη του Κυρίου πάνω στον θάνατο και το σκοτάδι: «*Μὴ ἐκθαμβεῖσθε. Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητὸν τὸν ἐσταυρωμένον. Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε*» Οι μυροφόρες γυναίκες κοίταζαν μια τον άγγελο, μια τα σκόρπια σάβανα και μια το κενό μνήμείο. Δεν τολμούσαν να μιλήσουν μπας και το όνειρο τέλειωνε. Κι, όμως, δεν ήταν όνειρο, ήταν αλήθεια. Η πιο μεγάλη αλήθεια της ιστορίας, η πιο χαρμόσυνη αλήθεια της ανθρώπινης ζωής. Η φωνή του αγγέλου

ήταν τόσο σίγουρη, τόσο πειστική, τόσο αληθινή. Αντηχούν συνεχώς τα λόγια του στ' αυτιά τους: «*Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε*»

Αναστήθηκε ο Κύριος και συνανέστησε μαζί Του ολόκληρο το ανθρώπινο γένος. Πήρε από το χέρι τους πεπτωκότες προπάτορες, τον Αδάμ και την Εύα, τους ανασήκωσε από τη φθορά και την παρακοή, στην οποία είχαν υποδουλωθεί και πρόσφερε ξανά στον άνθρωπο τη δυνατότητα της καρδιακής κοινωνίας με τον Θεό. Ως νέος Αδάμ ολοκληρώνει την ένωση του Θεού και του Ανθρώπου και εγκαινιάζει την αρχή ενός καινούργιου κόσμου που θεμελιώνεται και υποστασιοποιείται στο Σώμα και στο Αίμα Του.

Αιώνες βυθισμένοι στο σκοτάδι αναστέναξαν από λυτρωτική ανακούφιση. Η Ζωή νίκησε τον θάνατο. Η αλήθεια κούρσεψε το ψέμα. Η αγάπη έσβησε τον εγωισμό. Ο Θεός γίνεται άνθρωπος κι ο άνθρωπος Θεός. Η βασιλεία του Θεού διαγράφει τη βασιλεία του Διαβόλου. Ο θριαμβευτικός παιάνας *ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ* διατρέχει την ιστορία ως ο ζωηφόρος ιστός της. Η νικητήρια ιαχή *ΑΝΕΣΤΗ ΧΡΙΣΤΟΣ* γίνεται ανάσα, γίνεται πνοή, γίνεται ψίθυρος, γίνεται τραγούδι, γίνεται κραυγή. Την παίρνει ο άνεμος και τη μεταφέρει σα λιβάνι ευωδιαστό σε όλη την κτίση. Την παίρνει το σύννεφο και τη σταλάζει σα βάλσαμο σε κάθε πονεμένη καρδιά.

Από τον άδειο τάφο του Χριστού ξεπήγασε η θεία συγχώρεση. Η αγάπη του Θεού παραμερίζει την αδυναμία μας και χαρίζει στο ανθρώπινο γένος την Αγάπη σα Ζωή, αλλά και τη Ζωή σαν Αγάπη. Η θυσιαστική αγάπη του Θεανθρώπου παραμερίζει την ανθρώπινη αμαρτία και προσφέρει στον άνθρωπο την οδό της θέωσης. Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος διακηρύττει με τον δικό του πανευφρόσυνο τρόπο: «*Μηδείς ὀδυρέσθω πταίσματα, συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε. Μηδείς φοβείσθω θάνατον. Ἠλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος*». Ο Άδης ντροπιασμένος εξαφανίζεται, κι η εξουσία του πάνω στους ανθρώπους αποδυναμώνεται οριστικά κι αμετάκλητα. Οι νεκροί ζωοποιούνται κι η ελπιδοφόρα Ανάσταση κατακλύζει την κτίση, την ιστορία, τις καρδιές μ' ένα καινούργιο χαρμόσυνο νόημα. «*Ποῦ σου Ἄδη τὸ νεῖκος; Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον;*» διερωτάται ο ιερός Χρυσόστομος. Κι απαντά ο ίδιος με πανηγυρική βεβαιότητα: «*Ἀνέστη Χριστὸς καὶ σὺ καταβέβλησαι ... Ἀνέστη Χριστὸς καὶ νεκρὸς οὐδείς ἐπὶ μνήματος*».

Η χαρά της Ανάστασης αγκαλιάζει ολόκληρη την κτίση. Νοηματοδοτεί την ύπαρξή μας. Ζωογονεί τον κόσμο. Θεμελιώνει την Εκκλησία. Μπροστά στην Ανάσταση του Κυρίου κάθε θλίψη, κάθε πόνος, κάθε πίκρα και κάθε στεναγμός χάνουν το δηλητηριώδες κεντρί τους. Δεν είναι τυχαίο που η πρώτη λέξη του Αναστημένου Χριστού προς τις αλαφιασμένες μυροφόρες ήταν το *ΧΑΙΠΕΤΕ*. Από δω και πέρα η χαρά ζωογονεί τον κόσμο. Από δω και πέρα η χαρά ομορφαίνει τον κόσμο.

Ο Χριστός νικάει τον θάνατο και στις δυο του μορφές, τη βιολογική και την πνευματική, και προσφέρει στην οικουμένη την όντως Ζωή. Ο εν Χριστώ άνθρωπος υπερβαίνει τον βιολογικό θάνατο, νικάει την πνευματική φθορά, μετέχει της αιωνιότητας.

Γεύεται από τώρα την ευφροσύνη του Παραδείσου. Ο εν Χριστώ άνθρωπος κοιτάει κατάματα τον θάνατο και τον αγνοεί, γιατί η κοινωνία του με τον Θεό τον ενώνει παντοτινά με την Ζωή, και γιατί, συνέχεται από τη βέβαιη προσδοκία της εκ νεκρών αναστάσεως. Η εμπειρία των αγίων εδώ και δυο χιλιάδες χρόνια το βεβαιώνει. Δεν υπάρχει ο θάνατος. Υπάρχει μόνο η ελευθερία του ανθρώπου να διαλέξει τη Ζωή ή την απουσία της.

Πάσχα σημαίνει πέρασμα. Η Ανάσταση του Χριστού είναι το πέρασμα από τη σκλαβιά και τη δυστυχία της φθοράς και της παρακοής στην ελευθερία που μας χαρίζει η αληθινή αγάπη κι η θεανθρώπινη κοινωνία. Γιορτάζω το Πάσχα σημαίνει πραγματοποιώ μέσα στη ζωή μου τούτο το βιωματικό πέρασμα. Γιορτάζω την Ανάσταση του Χριστού, όταν αφαιρώ τον θάνατο από τη ζωή μου, όταν μισώ κάθε τι που βεβηλώνει την ψυχή μου, όταν απορρίπτω ό,τι με εξευτελίζει ως άνθρωπο πλασμένο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Θεού. Γιορτάζω το Πάσχα, όταν δέχομαι με υπακοή, ταπείνωση και αγάπη το θέλημα του Θεού στη ζωή μου. Γιορτάζω το Πάσχα σημαίνει σταυρώνω με αδιάλειπτη προσπάθεια τα πάθη, τις αδυναμίες και τις ατέλειές μου και, ταυτόχρονα, ανασταίνω μέσα μου έναν νέο άνθρωπο. Τον άνθρωπο της θυσίας και της προσφοράς, της υπομονής και του αλτρουισμού, της μετάνοιας και της άσκησης.